

L'INTRANSIGENT

Val 10 cènts.

PERIÒDIC NACIONALISTA DE JOVENTUTS

(ADHERIT A LA "UNIÓ CATALANISTA")

BARCELONA
8 Setembre 1918

La trista data

Fa 204 anys que Catalunya quèia vençuda als peus del butxí Felip V. Dia de records, per tots els catalans qu'estimïn a la seva terra, és aquest.

L'INTRANSIGENT dedica per tal motiu, el seu extraordinari, a la memòria dels morts que amb el Conseller en Cap, Rafel Casanova, guiats per la sagrada bandera de Santa Eulària, preferiren morir lliures, que viure esclaus.

Sembla que per fi s'apropa l'aurora de la nostra llibertat Nacional. Aquesta guerra mundial té d'ésser, si's vol que sigui l'última, el triomf de totes les nacions opreses pels estats imperialistes, xorcs i decadents.

Es precis, no obstant, que les ge-

neracions d'esclaus, pel que pugui convenir, estiguin a punt de rompre les cadenes per sí sols i convertir-se en generacions d'hèrois o en muntanyes de morts.

La llibertat de Catalunya bé val la vida d'alguns milers de catalans. Es més; una Bèlgica martre, i Catalunya és la Bèlgica del 714, sempre trobarà al seu costat una França Immortal i una Itàlia Generosa. I en terres de l'Amèrica, on la llibertat il·lumina al món, la veu d'aquest gran ciutadà de l'Univers, la veu del gran Wilson, tornarà a ressonar vibrant afirmant la llibertat dels pobles a decidir lliurement dels seus destins; i allavors Catalunya, per dret propi, ascendirà al cim dels pobles lliures.

LA REDACCIÓ

La memòria dels pobles

UN veritable calvari passà Catalunya per a no perdre la seva llibertat i per a servir en la vida social fesomia i personalitat catalanes. Guerres seguides i descatalanització progressiva conduïren al nostre poble a l'any malestruc de 1714. Aquell 11 de setembre serà per sempre més una esgarriosa recordança.

Barcelona arrasada, el terror empoïbrí, la pàtria vençuda, la vida nacional esclavitzada, el poble esmortuït, arreu rojors de sang i de foc i negrors de dol i de mort, i per damunt de tot l'oprobriós i terrible *Finis* que, amb quart i ajuda, cregueren haver grabat al front de la nostra nació un rei i un poble de la mateixa qualitat biològica i social.

Els vers fills de Catalunya dels temps nostres, malgrat que no hagin presenciat aquell aplanador daltabaix del nostre poble, el veuen, el toquen i el senten com si la llur vida hagués durada les centúries XVI, XVII i XVIII. Si els homes tenen la vida curta els pobles la tenen ben llarga, i el poble català d'ara com a personalitat nacional, és el poble de tots els temps.

Que ara hi sien uns i demà uns altres a les realitats del present, l'organisme nacional hi és sempre, i per això grans i tragèdies del passat són perdurables a l'esperit nacional. Els vers catalans en són element de l'esperit nacional, i és clar que en senten tot el passat com a fet de memòria propi, car el passat no s'esborra pas de la memòria de la nacionalitat.

Per la via del sentimentalisme ridícol no's va en lloc. Fins crec que el més element de descatalanització ha sigut sempre aqueixa proïja per a esborrar de la consciència nacional tot lo que al nostre poble pot determinar-li sentiments normals i dignes, sentiments de vida plena, sentiments de amor o d'aversion que cal afirmar esbategan potents dels organismes no tarats per la degeneració ni per la decadència.

Aqueixos sentiments no són pas vulgars són grans sentiments. Lo verament vulgar és no volguer saber res de res, és oblidar-ho tot, i no conèixer ni el bé ni el mal, és parlar amb indiferència que fa fredat d'un passat gloriós, i no reaccionar ni sentir-se commos pels drames de la nostra història; lo verament vulgar és no tenir-ne de sentiments, car és ben cert que l'amor esquifit, que no impulsa a la

La primera corona

EMPRESONATS, el dia 11 de setembre de 1901 al portar la primera corona a l'estàtua del darrer Conseller en cap Rafel Casanova:

Lluís Alamà, Ricard Giralt, Lluís Marsans, J. Bas, Francesc Corbella, Xavier Zengotia, Josep Diadiu, Josep Soronellas, Jaume Arquer, Andreu Ferrer, Josep Bas, Alfons Ribé, Jaume Casanovas, M. Balmes, Francesc Viñals, Ricard Coll i Serra, Ramón Rius, Rafel Areñas, Enric Rafel i Surell, Jaume Aymar Ayala, Francesc Llach, Joan Casellas, Joaquim Horta, Josep Horta, Joaquim Sot, Joan Bta. Fonta, Manel Ribes i Cois, Tomàs Solé, Josep M.ª Folch i Torres.

No us teniu de contentar en llegir nostre periòdic, sino que teniu de comprar-lo i propagar-lo si voleu que tingui vida i defensi els drets de Catalunya.

Com a prova de tolerància i bona germanor nacionalista es publiquen els articles firmats sense cap modificació, però això no vol dir que compartim el criteri d'alguns d'ells.